

Panium – Tizenkilencés szám

A nagyok: Antiokhosz, Konstantin és az utolsó elnök

Jeff Pippenger

2026-03-01

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizedik–tizenhatodik verse helyes felosztásának kulcsa azokban az alapvető prófétai alkalmazásokban található, amelyeket több mint harminc évvel ezelőtt, 1996-ban alkalmaztak, amikor megjelent a *The Time of the End* című folyóirat. Harminc évvel később az Úr kijelentette, hogy egy újabb prófétai üzenetet kell hivatalosan megfogalmazni, miként a millerita üzenetet 1831-ben hivatalosan megfogalmazták. E harminc év omega-történetében a hivatalosan megfogalmazandó üzenet egy korábbi, az iszlámról szóló üzenet helyreigazításaként jelenik meg, amint azt Josiah Litch képviseli, továbbá a zárt ajtóról szóló, helyreigazított üzenetként is, amint azt Samuel Snow képviseli, amely a tíz szűz példázatának jelképe. Az iszlámról szóló üzenet, Krisztus ítéleti munkájának befejezésével együtt járó kegyelmi idő fokozatosan záruló ajtóira vonatkozó figyelmeztetéssel kísérve, hirdettetni fog. Az üzenet kettős természetű, belső és külső vonallal rendelkezik, amelyek viszont a háromlépcsős vizsgálati folyamat első két lépését jelképezik, amely mindig végbemegy, amikor egy prófécia feltárul, miként Jézus Krisztus kinyilatkoztatása 2023. december 31-én.

A *Vég Ideje* című folyóirat tartalmazza Amerika jövőjének alapvető áttekintését, amint azt Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse ábrázolja, amelyek a vég idején, 1989-ben pecsételtettek fel. A folyóirat harminc éve szerepel a nyilvános feljegyzésekben, és senki sem látta meg, hogy a folyóirat egyik fő témája a kommunizmus és a katolicizmus befolyása alatt álló egyházak közötti vallási küzdelem volt, különösen Ukrajnában. Az 1989-es időszakból származó vallási küzdelem megmagyarázza Putyin vallási bukásának összefüggését, akit Ptolemaiosz és Uzziás képvisel abban a lázadásban, amelyet mindketten a jeruzsálemi templomban tanúsítottak. A jeruzsálemi templom Uzziás temploma volt, nem pedig Ptolemaiosz temploma. Putyin és Zelenszkij egyaránt ugyanazt a templomot szentségtelenít meg, két különböző módon: az egyik egyiptomiként, a másik zsidóként.

Az 1989-ben a déli királlyal küzdő egyház a katolikus egyház volt. És miért is ne? Franciaország ateizmusa 1798-ban halálos sebet ejtett az északi királyon, tehát miért ne torolta volna meg a pápaság az ateizmusnak a katolikus egyház elleni, különösen Ukrajnában hosszan elnyúló üldözését? Még jelentősebb, hogy ez az Ukrajnára vonatkozó világos tanúságtétel egy 1996-os kiadványból származott, amely 1989 történetéről a világi történészeket idézte. Most, hogy az Úr feltöri a negyvenedik vers rejtett történelmét, rámutatott a két ortodox egyház közötti küzdelemre, hogy megadja a ráfiai csata és következményei prófétai és történelmi összefüggését, és a szükséges felismeréseket már harminc évvel ezelőtt beillesztette A vég ideje című folyóiratba, amely akkor jelent meg.

Napóleon bukása összhangban áll Lenin, Sztálin és a Szovjetunió rendszerének fokozatos bukásával. Amikor a prófétai déli királyság Oroszországba helyezte át fővárosát, 1917-ben két

jelentős forradalom tört ki. Az első az úgynevezett orosz forradalom volt, amikor a cárt megdöntötték, majd ugyanabban az évben ezt követte a bolsevik forradalom, amely az 1917-től 1922-ig tartó polgárháborúhoz vezetett. 1922-ben megalakult a Szovjetunió.

Oroszország mint a déli király lelki megfelelője kezdetét egy kétlépcsős forradalom jelképezte, amely polgárháborúhoz, majd országok szövetségének létrejöttéhez vezetett. A Szovjetunió összeomlása szintén két lépésben ment végbe: 1989. november 9-én a berlini fal lebontásával kezdődött, amely aztán 1991. december 31-én a Szovjetunió felbomlásához vezetett. Oroszország utolsó uralkodójaként, a déli királyként Vlagyimir Putyint az első orosz uralkodó—Vlagyimir Lenin—előképezte.

A Vlagyimir jelentése: „nagy vezető”, a Putyiné pedig: „az út”. A Lenin jelentése: „nagy folyó”, ám Vlagyimir Lenin a Lenin nevet választotta valódi nevének elrejtésére, amely Vlagyimir Iljics Uljanov volt. Az Iljics jelentése: „Illés fia”, az Uljanové pedig: „Illés ifjú fia”.

Az úton haladó nagy orosz vezetőt, a történelemben Kr. e. 217-ben a raffiai csata által jelképezett eseménysorban, Oroszország első vezetője mintázta elő, aki Vlagyimir Lenin néven a hatalmas folyam nagy vezetője volt, de nevét elrejtette. A név a jellem jelképe, és az, hogy Vlagyimir elrejtette két nevét, olyan jellemet ábrázol, amely a politikai gondolkodás nagy folyamát választotta az Illés által jelképezett jellem helyett, amelynek jelentése: „Isten Jehova.” Az ateizmus gyökere Isten tagadása, és az ateizmus a déli király egyik elsőrendű jellemzője. Lenin második és harmadik utóneve Illést és fiát hangsúlyozza, és Oroszország végét mint a déli királyt IV. Ptolemaiosz szemlélteti, aki győzelmet aratott a raffiai csatában, de amikor Antiokhosz Kr. e. 200-ban a paniumi csatában visszatért, akkor már Ptolemaiosz ötéves fia uralkodott. Lenin két eredeti neve Illést és fiát azonosítja, és összhangba állítja őket Ptolemaiosszal és fiával. Illés és a gyermekeihez szóló üzenet az utolsó napokban jelenik meg, közvetlenül „az Úr nagy és rettenetes napja” előtt; ugyanott, ahol a raffiai és a paniumi csata is elhelyezkedik.

Íme, elküldöm nektek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és rettenetes napja: és az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig atyáikhoz, hogy el ne jöjjenek, és átokkal ne sújtsam a földet. Malakiás 4:5–6.

Uzziás és Ptolemaiosz bizonyágtétele összhangban áll Dániel 11. fejezetének tizenegyedik versében, és Uzziás még tizenegy évig élt lázadása és poklossága után; míg Ptolemaiosz összesen tizenhét évig uralkodott, ami ugyanannyi év, mint amennyi a tizenegyedik és a tizenötödik vers csatái között eltelt. A 250 éves prófécia, amely Kr. e. 457-ben kezdődött, Kr. e. 207-ben ért véget e két csata között, azok közepén; tíz évvel Raphia után és hét évvel Panium előtt. IV. Ptolemaiosz uralkodása Kr. e. 221-ben kezdődött, és Kr. e. 204-ben halt meg, tehát Ptolemaiosz tizenhét éve nem ugyanaz a vonal, mint a Raphiától Paniumig terjedő tizenhét év. És nem ugyanaz az a tizenhét év sem, amelyet a 250 éves prófécia lezárása jelképez, amely Néróval kezdődött 64-ben és 313-ban végződött. 313-tól az első vasárnapi törvényig, 321-ig nyolc év telt el, és kilenc évvel később, 330-ban Konstantin keletre és nyugatra osztotta a királyságot.

A legközelebbi jövőben Putyin és Oroszország le fogja győzni Ukrajnát, és Ptolemaiosz és Uzziájá lépteinek ismétlődése kezdetét veszi a tizenkettedik vers által ábrázolt történelemben. A két bibliai

tanú Putyin végső válságát egy egyház és állam közötti válságba helyezi. Lázadásuk a jeruzsálemi templomban nyilvánult meg, ezáltal Uzziájá templomát és vallását azonosítva mint a prófétai hivatkozás pontját.

Zelenszkij, akinek neve „zöldet” jelent, az Európai Unió és az Egyesült Nemzetek Szervezete globalista bürokratainak bábja, akiknek globalista programját találó módon a zöld politikai mozgalom képviseli, amely a Földanyát imádja. Illő, hogy Zelenszkij színész volt, mert nyilvánvalóan más hatalmak helytartója, és nevének „zöld” jelentése azonosítja azt a politikai filozófiát, amely az emberi történelem sakktábláján tett lépéseit irányítja. A matt már közvetlenül Zelenszkij előtt áll.

E végső történelemben Uzziás és Ptolemaiosz lázadása ismételt megelevenedik, ám Ptolemaiosz (Putyin) négy évvel a paniumi csata előtt meghalt, és a déli király utolsó uralkodóját egy ötéves gyermek jelképezi, akit korrupt és alkalmatlan régensek sora irányít.

V. Ptolemaiosz mindössze mintegy 5–6 éves volt, amikor Kr. e. 204-ben trónra lépett (atyja rejtélyes halálát követően), és uralkodása alatt a Ptolemaida királyságot tehetetlen vagy romlott régensségek sora bénította meg. Az első régenség Kr. e. 204–202 között állt fenn, miután IV. Ptolemaiosz halálát eltitkolták, anyját, III. Arsinoét pedig meggyilkolták. Az udvari kegyencek, Sosibiosz, IV. Ptolemaiosz hosszú ideje szolgáló minisztere, valamint Agathoklész, Agathokleia, IV. Ptolemaiosz szeretője fivére, régensekké nyilvánították magukat. Meghamisítottak vagy előterjesztettek egy végrendeletet, amely őket tette meg gyámokká, a fiatal királyt Agathokleia és családja felügyelete alá helyezték, és megtisztították az udvart a lehetséges vetélytársaktól. Sosibiosz intézte a korai kormányzás jelentős részét.

Kr. e. 202 körül fordulat következett be, amikor Agathoklész lett a meghatározó régens, ám kicsapongása és rossz kormányzása miatt széles körben gyűlölték. Alexandriában népfelkelés tört ki, amely ahhoz vezetett, hogy a csőceslék brutális módon meglincselte őt, miközben a gyermek-király ezt névlegesen jóváhagyta. A későbbi régensek Pelusium kormányzója, Tlepolemosz, majd Arisztomenész voltak. A Kr. e. 200-ban vívott paniumi csata idejére a királyság e váltakozó régensek és udvari tanácsadók sorozatának uralma alatt állt.

Panium csatájában a Ptolemaioszi erőket a hadszíntéren nem maga V. Ptolemaiosz vezette, hanem az aitoliai származású hadvezér, Szkopász, a régensi kormányzat alatt kinevezett zsoldosparancsnok. A fiatal királynak nem volt valóságos irányítása — a döntések, a hadászati stratégia és a királyság általános gyengesége a régensek benuatlóságából, a belső felkelésekből (mint az őshonos egyiptomi lázadások), valamint az udvari intrikákból fakadt. Ez az ingatlagság tette lehetővé III. Nagy Antiokhosz számára, hogy Panium mellett döntő vereséget mérjen Szkopászra, és elragadj a Koilé-Szíriát, benne Júdeát is, véglegesen a Ptolemaioszok uralma alól.

A történészek tárgyalják annak valószínűségét, hogy IV. Ptolemaiosz halála mérgezés következménye volt; ez egyúttal része annak a történelmi feltételezésnek is, amely Vlagyimir Lenint, Joszif Sztálint, valamint a dél királynőjét, Kleopátrát is érinti. Putyin győzedelmeskedik az ukrainai háborúban, ám ezután megkezdődik bukása azzal a vágyával, hogy megvalósítsa azt az ellenőrző viszonyt, amelyet a Szovjetunió korábban az ukrán egyházzal fenntartott; ennek

1989-ben történt megszüntetése volt az északi király győzelmének jelképe a déli király felett.

Ukrajna a keleti szláv ortodoxia bölcsője. Nagy Vlagyimir megkeresztelése 988-ban Kijevben történt. Moszkva később, Konstantinápoly bukása után magának követelte a „Harmadik Róma” címet, s így módon az összes orosz föld jogszerű örökösének és szellemi oltalmazójának állította be magát, beleértve Ukrainát is mint saját „kanonikus területét”.

A Moszkvai Patriarchátus Ukrainát mindig is Oroszországtól lelkileg elválaszthatatlannak tekintette az „Egy nép, egy hit” jelmondat jegyében, amelyet maga Putyin is ismételten használt. Ukrajna viszont, különösen 2014/2022 óta, egyre inkább gyarmati és birodalmi uralomként tekint Moszkva felügyeletére, nem pedig valódi lelki anyaságként. 2026 februárjában két egymással versengő ortodox egyházi struktúra létezik. Az egyik az Ukrajnai Ortodox Egyház, amely 2019 óta független a konstantinápolyi ökumenikus pátriárkától, Bertalantól. Kijevben az Ukrajnai Ortodox Egyházat tekintik az igazán nemzeti egyháznak.

Figyelmeztetés az olvasónak: az Ukrajnai Ortodox Egyház más egyház, mint az Ukrán Ortodox Egyház. Az Ukrán Ortodox Egyház kapcsolatban áll Oroszország ortodox egyházával, és emiatt támadja azt Zelenszkij. A Vatikán ellenzi Zelenszkij már folyamatban lévő támadásait, azonban a tizenkettedik versben említett putyini lázadás a Raphiánál aratott győzelmét követi, és még a jövőben van.

Az Ukrán Ortodox Egyház történelmileg a moszkvai testülethez kapcsolódott. A 2022-es inváziót követően az Ukrán Ortodox Egyház 2022 májusában teljes autonómiát hirdetett, az ukrán állami vizsgálatok (DESS) azonban ismételten amellett érveltek, hogy kánonjogilag és jogilag továbbra is Moszkvához tartozik. Ukrajna 2024 augusztusában törvényt fogadott el (amelyet Zelenszkij írt alá), amely megtilt minden olyan vallási testületet, amely az Orosz Ortodox Egyházhoz (az „agresszor államhoz”) kötődik. Az Ukrán Ortodox Egyházat arra kötelezték, hogy teljesen szakítsa meg kapcsolatait, ellenkező esetben kijevi metropóliájának bíróság által elrendelt felosztatásával kell szembenéznie. 2025 vége és 2026 eleje folyamán továbbra is zajlanak razziák, plébániák átkerülése az Ukrán Ortodox Egyházhoz (2022 óta több mint 1 300), bírósági eljárások, valamint ENSZ-szakértők figyelmeztetései az Ukrán Ortodox Egyházzal kapcsolatos vallásszabadsági aggályokra.

A Vatikán nyilvánosan ellenezte az Ukrán Ortodox Egyház bármiféle kényszerű felosztatását. Oroszország és Putyin ezt a kánoni ortodoxia nyílt üldözéseként állítják be, és a „orosz ortodox egyházak” védelmét bármely béketárgyalás során kifejezett követelésként fogalmazták meg. Az orosz propaganda következetesen az Ukrán Ortodox Egyházat és az ellene irányuló ukrán állami támadásokat a „náciizmushoz” kapcsolja, valamint „denacifikációs” indoklásuk részeként tünteti fel.

Putyin vakmerően „belép majd a templomba”, és teljes lelki uralmat követel az ukrán ortodoxia fölött, hogy az egész ukrán egyházi struktúrát ismét Moszkva alá rendelje, és követelni fogja, hogy ismerjék el őt az orosz ortodox világ jogos lelki fejének.

Ez pontos párhuzama annak, hogy Ptolemaiosz belépett a Szentek Szentjébe, míg Uzziás Zelenszkij, aki tömjént kíván égetni. Ptolemaiosz lázadása a Szentek Szentjében történt, Uzziásé pedig a szent helyen. Egy déli király, akit a „határvonal” győzelme tett önhitté, miután véget vetett a náciizmus proxy-hatalmának, majd túllépi határát, és behatol arra a helyre, amely kizárólag a vallás birodalmához tartozik. Ezt követően hirtelen, gondviselészerű megaláztatás jön, és Putyin eltűnik a színről (miként IV. Ptolemaiosz Kr. e. 204-ben meghalt). A „gyenge utódok szakaszának” hatalmi vákuuma után az északi király nagyobb erővel tér vissza, és győzedelmeskedik a modern pánioni csatában a 15. versben.

Tizenhét

A tizenhét év háromszor fordul elő abban a történelemben, ahol Ráfia és Paneion csatái egymásba olvadnak, szabályra szabály. A milánói ediktumtól számított tizenhét év alatt, amikor a birodalom keleti és nyugati trónja házasság által egyesített, egészen addig, amíg a királyságot 330-ban megosztották és elválasztották. A kezdő és záró tizenhét év két másik kapcsolódó prófétai időszak határátköve. Neróval kezdődően, a 64. évben, a üldözésnek egy olyan időszaka jelöltetett meg, amely Nagy Konstantin történetében ért véget. A Neró-féle üldözési időszakból a Konstantin által jelképezett megalkuvásba való átmenet azonosítja a szmirnai egyházból a pergamoni egyházba való átmenetet. A 313-as év és a milánói ediktum a szmirnai egyház végét jelöli, és a tizenhét éves időszak vége a 330. év, amely Dániel 11:24 háromszázhatvan éves prófécijának beteljesedése volt.

Békességben hatol be a tartomány legtermékenyebb vidékeire is; és olyat cselekszik, amit sem az ő atyái, sem atyáinak atyái nem cselekedtek; zsákmányt, prédát és gazdagságot szór szét közöttük; sőt a megerősített helyek ellen is terveket sző, de csak egy ideig. Dániel 11:24.

A 313-as évtől és a milánói ediktumtól számított tizenhét év egy prófécia beteljesedésével kezdődik, és egy másik prófécia beteljesedésénél végződik. Az első prófétai beteljesedés, amely a kezdetet jelöli, azonosítja az átmenetet a szmirnai gyülekezettől a pergamoni gyülekezetig, és az a prófécia, amely a tizenhét év végét jelöli, azonosítja Róma keleti és nyugati Rómára való megosztását. A tizenhét évet a prófétai történelem azonosítja, nem pedig valamiféle meghatározott, tizenhét évre szóló kijelentés. A második gyülekezetnek a harmadik gyülekezettől való elválásának alfája egybeesett a birodalom keletre és nyugatra való megosztásával a 360 éves időprófécia beteljesedésekor. E két prófécia egy tizenhét éves időszakot állapít meg, és ezt mint jogszerű prófétai időszakot a kettő vagy három tanú bizonyossága alapján kell megalapozni; amennyiben a tizenhét érvényes prófétai jelkép.

Azok a tanúk egy másik, 250 éves időszakban léteznek, amely Kr. e. 457-ben kezdődött. Ezen a napon vette kezdetét Dániel 8:14 2300 éves prófeciája. Kr. e. 457 prófétai kiindulópont, és megalapozott prófétai útjelző. Ha innen 250 évet előre számítunk, Kr. e. 207-hez jutunk, amely a Raphia és Panium csatái közötti történelmi időszak. Raphia és Panium csatáját nem lehet egymástól elválasztani, mert mindkettőt III. Antiokhosz vívta. A raphiai csatától Kr. e. 217-ben a paniumi csatáig Kr. e. 200-ban tizenhét év telt el. A 2300 éves prófécia a kezdetén egy rendelkezésváltást jelöl meg, amikor a harmadik rendelet helyreállította Júda nemzeti

szuverenitását, majd a végén is rendelkezésváltás történt, amikor Krisztus a szent helyről a Szentek Szentjébe lépett. Kr. e. 207 Júdea feletti egyiptomi uralom rendelkezésének változását jelképezi, a dicső ország feletti uralom szeleukida rendelkezésére. A dicső ország feletti szeleukida ellenőrzés rendelkezése vezetett a Makkabeusok felkeléséhez Kr. e. 167-ben.

A 250 éves Néró-korszak Nagy Konstantin történetével ér véget, és a két csata között lezáruló 250 év Nagy Antiochos története. A rafiai csatában IV. Ptolemaiosz legyőzte Nagy Antiochost, és Ptolemaiosz tizenhét évig uralkodott. Mindkét 250 éves időszak tartalmaz egy jól elkülöníthető tizenhét éves időszakot. Mindkettő egy olyan uralkodó történetében végződik, akit NAGY-ként ismernek. Mindkét 250 éves időszak egy meghatározott prófétai jelzőpontnál kezdődik, és mindkettő egy meghatározott prófétai jelzőpontnál ér véget.

Az Egyesült Államok 1776. július 4-én kezdődött, és 250 évvel később eljutunk 2026. július 4-éhez, amikor Donald Trump, akit úgy ismernek, mint aki Amerikát „nagygyá” kívánja tenni, meg fogja ünnepelni e 250. évét. 2026, miként a Kr. e. 457-től számított 250 év, a modern Raphia- és Panium-csaták történelmének közepén zárul le, amelyeket ukrainai és harmadik világháborúként ismernek. A déli király uralma, az első vasárnaptörvény időszaka, valamint a Raphia csatájától Paniumig terjedő időszak három, egyenként tizenhét éves időszakot ad, amelyek mind ugyanahhoz a prófétai történelemhez kapcsolódnak. Három 250 éves időszak mind ugyanazon prófétai történelmekben érkezik el együtt. A három 250 éves időszak a prófétai igazság három vonalát állapítja meg, Donald Trumphoz kapcsolódó történelemmel, akit vagy Nagy Konstantinként, vagy Nagy Antiokhoszként ábrázolnak.

A három 250 éves vonal a végső napok három különböző, de egymást kiegészítő szemléltetését nyújtja. Néró vonala a kompromisszum tizenhét éves történetét azonosítja, amely tökéletesen szól a fenevad képmása kialakulásának prófétai jellemzőiről.

„Az Úr világosan megmutatta nekem, hogy a fenevad képmása még a kegyelmi idő lezárulása előtt fel fog állítani; mert ez lesz Isten népe számára a nagy próba, amely által örök sorsuk eldőlt. A te álláspontod az ellentmondások olyan zűrzavara, hogy csak kevesen fognak általa megtévesztetni.

„A jelenések könyve 13. fejezetében ez a tárgy világosan tárul elénk; [Jelenések 13:11–17, idézve].”

„Ez az a próba, amelyen Isten népének át kell mennie, mielőtt elpecsételtetnék. Mindazok, akik Isten iránti hűségüket azáltal bizonyították, hogy megtartották törvényét, és megtagadták egy hamis szombat elfogadását, az Úr Isten, Jehova zászlaja alá sorakoznak, és megkapják az élő Isten pecsétjét. Azok pedig, akik feladják a mennyei eredetű igazságot, és elfogadják a vasárnapi szombatot, a fenevad bélyegét veszik fel.” Manuscript Releases, 15. kötet, 15.

A fenevad képmása az egyház és az állam összekapcsolódása, amelyben az egyház irányítja a viszonyt. Konstantin kompromisszuma, amellyel a pogányságot a kereszténységgel igyekezett egyesíteni, az utolsó idők kompromisszumának klasszikus példája.

„Azokban a jelenleg az Amerikai Egyesült Államokban folyamatban levő törekvésekben, amelyek az egyház intézményei és szokásai számára az állam támogatását kívánják biztosítani, a protestánsok a pápisták nyomdokain haladnak. Sőt mi több, megnyitják az ajtót a pápaság előtt, hogy a protestáns Amerikában visszanyerje azt a fölényt, amelyet az Óvilágban elveszített. És ami e mozgalomnak még nagyobb jelentőséget kölcsönöz, az az a tény, hogy a szem előtt tartott fő cél a vasárnap megtartásának kikényszerítése—egy olyan szokásé, amely Rómától ered, és amelyre ő mint hatalmának jelére tart igényt. A pápaság szelleme—az evilági szokásokhoz való alkalmazkodás szelleme, az emberi hagyományoknak Isten parancsolatai fölé helyezett tisztelete—hatja át a protestáns egyházakat, és vezeti őket ugyanannak a vasárnap-felmagasztaló munkának a véghezvitelére, amelyet a pápaság már előttük megtett.”

„Ha az olvasó meg akarja érteni azokat az eszközöket, amelyeket a hamarosan bekövetkező küzdelemben alkalmazni fognak, csupán végig kell követnie annak feljegyzését, milyen módszereket alkalmazott Róma ugyanezen cél érdekében a múlt századokban. Ha tudni akarja, miként fognak a pápisták és a protestánsok együttesen bánni azokkal, akik elvetik dogmaikat, tekintse meg azt a lelkületet, amelyet Róma a szombattal és annak védelmezőivel szemben tanúsított.”

„Királyi rendeletek, egyetemes zsinatok és világi hatalommal fenntartott egyházi rendelkezések voltak azok a lépések, amelyek által a pogány ünnep elnyerte megbecsült helyét a keresztény világban. A vasárnap megtartását kikényszerítő első nyilvános intézkedés a Konstantin által hozott törvény volt. (Kr. u. 321) Ez a rendelet megkövetelte, hogy a városlakók pihenjenek „a nap tiszteletreméltó napján”, de megengedte, hogy a vidéken élők tovább folytassák mezőgazdasági munkáikat. Jóllehet lényegében pogány törvény volt, a császár annak után érvényesítette, hogy névleg elfogadta a kereszténységet.” A nagy küzdelem, 574.

A kompromisszum előrehaladását, amely a vasárnap törvényhez vezetett, és ismét a vasárnap törvényhez fog vezetni, a 313-tól 330-ig terjedő tizenhét éves időszak szemlélteti, amelynek középpontjában az első, 321-es vasárnap törvény áll mint e történet felezőpontja. Kezdetén kelet és nyugat házassága állt, végén pedig kelet és nyugat válása. Az első vasárnap törvény a középső jelzőoszlop, amely a lázadást jelképezi, miként a héber ábécé tizenharmadik betűje is, amikor az első betű megelőzi, a huszonkettedik és egyben utolsó betű pedig követi, együtt a „igazság” jelentésű héber szót alkotja. A kezdeti házasság és a végső válás az alfa betűt az ómega betűvel összhangban azonosítja. A Néróval kezdődő kétszázötven éves időszak Krisztus kézjegyét viseli, és egy olyan jelenvaló igazság tárgyáról szól, amely az utolsó napokra vonatkozik.

A Kr. e. 457-ben kezdődő 250 éves időszak azt az államvezetést hangsúlyozza, amelyet Nagy Antiokhosz képvisel, amint a Raphia és Panium közötti tizenhét éves időszakon belül áll. Államvezetésként értjük ezt, mert Kr. e. 457-ben egy 2300 éves prófécia is kezdetét vette. A 2300 év a prófécia belső vonala, amely Isten megváltó munkájáról szól, s amely az egyházi uralom jelképével áll összhangban. A Néróval kezdődő 250 éves időszaktól eltérően a Kr. e. 457-ben kezdődő időszak az utolsó amerikai elnök politikai szerepét tárgyalja, aki arra törekszik, hogy Amerikát, majd a világot nagygyá tegye, miközben a béke ezer esztendejéből álló aranykor téves

katolikus eszméjét hirdeti.

Az Egyesült Államok 250 éve — amely a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének földi fenevada — a bibliai prófécia hatodik királyságának lezárulását jelzi, amely ott ér véget, ahol kezdődött: a háború közepette. A történelem győztesei határozzák meg a történelem fennmaradó feljegyzését. A globalista, sárkány ereje által működtetett demokraták a jelenlegi anarchiát forradalomnak tekintik, a sok beszédben bővelkedő, de tettekben híján levő republikánusok pedig a jelenlegi történelmet polgárháborúnak látják. A demokraták a bibliai prófécia sárkányának képviselői, a republikánusokat pedig hitehagyott protestánsokként ábrázolja, vagy János szavaival a Jelenések könyve tizenhatodik fejezetében: ők a hamis próféta. Az Egyesült Államok egy forradalmi háborúban kezdődött, és egy forradalmi háborúval ér véget. A Republikánus Párt polgárháborúban kezdődött, és polgárháborúban ér véget. A republikánusok azt a polgárháborút látják, amelyet a demokraták forradalomnak neveznek.

Trump, mint az utolsó republikánus elnök, rendelkezik az első republikánus elnök prófétai jellemzőivel, aki a polgárháború külső történelmében jelent meg. Lincoln külső polgárháborúja egyúttal Ézsaiás próféciája hetedik fejezete nyolcadik versének belső történelme is volt, amely 1863-ban ért véget, éppen a Felszabadítási Kiáltvány évében. A két párt közötti különbségtétel elsődleges és alapvető prófétai elv. Ez Káinnal és Ábellel kezdődött, akiket Krisztus idejében a szadduceusok és a farizeusok képviseltek, Káin két osztálya, akiknek meg kellett gyilkolniuk egy Ábelt.

A farizeusok és a szadduceusok azokat jelképezik, akik beleegyeztek Messiásuk megfeszítésébe: különböző okokból, de mégis egyetértésben. A farizeusok azt vallották, hogy a törvényt tartják fenn, de nem tették, miként a republikánusok sem. A farizeusok azt vallották, hogy az eredeti isteni törvényt tartják fenn, de a törvényt a maguk elfogult logikája szerint értelmezték. Ami a farizeusok számára az eredeti Törvény volt, az a republikánusok számára az Alkotmány: éppen az az Alkotmány, amelynek támogatását állítják, de valójában nem támogatják. A szadduceusok elvetették Isten hatalmát, és noha kisebb felekezetet alkottak, mint a farizeusok, Krisztus idejében mégis ők uralták Júdea vallási és politikai színterét. A demokraták kisebb felekezetet alkotnak, mint a republikánusok, olyannyira kicsit, hogy csálniuk kell ahhoz, hogy hatalmon maradjanak, de hatalmon maradnak, mert ellenfeleik, akik azt vallják, hogy mindenki számára egyenlő igazságosságot tartanak fenn, semmit sem tesznek azon törvényi elvek érvényre juttatásáért, amelyek fenntartását maguk vallják.

Nincs semmi új a nap alatt, és az Egyesült Államok két politikai pártja éppúgy része a prófétai látképnek, mint a farizeusok és a szadduceusok voltak. E prófétai vonalon természetesen sok más párhuzam is van, de csak akkor látod helyes megvilágításban Ptolemaioszt és Uzzijját, amikor felismered annak a két szentségtelen hatalomnak a prófétai kapcsolatát, amelyek, bár ellenfelek, a szentség ellen mégis egyesülnek. Mindkét déli király ugyanabban a templomban próbált áldozatot bemutatni, de Ptolemaiosz, Egyiptomból, a sárkányi hatalmat jelképezi — a demokratákat. Uzzijja pedig, mint Júdea királya, a dicsőséges föld vezetője, aki a hitehagyott protestantizmus, vagyis a hamis próféta — a republikánusok.

A sárkány és a hamis próféta kapcsolatát klasszikus módon a Kármel-hegynél szemlélteti az Írás. A hegyen Akháb a sárkányt képviselte, Jezábel Baál- és Astoret-prófétái pedig azokat a hamis prófétákat képviselték, akik Illéssel szemben álltak. A fenevad, vagyis Jezábel, továbbra is a háttérben maradt Samáriában. A sárkánynak a hamis prófétával való egyesülését a pogány Róma és a zsidók egyesülése is jelképezte a keresztnél, miként a vasárnapi törvénytől a demokraták és a republikánusok egyesülése is ezt fogja jelképezni. Az egyesült hatalom elemeit a demokraták és a republikánusok képviselik a földi fenevad republikánus szarván belül. E két szentségtelen politikai hatalmat Káin jelképezi, és Ábel vonala szintén kettős megoszlással bír.

Ábel vonala, amely Káin külső vonalához viszonyítva a belső vonal, és amelyet a szüzek két osztálya jelképez. Az Egyesült Államokként azonosított földi fenevad protestáns szarvának előrehaladását vallási megtisztítások sora ábrázolja, amely 1798-ban, a szárdiszi gyülekezettel kezdődik, amikor az Egyesült Államok a bibliai prófécia hatodik királyságává lett. Szárdisz olyan gyülekezet volt, amelynek az a neve volt, hogy él, de halott volt. 1798-ra azok a protestáns felekezetek, amelyek elszakadtak a pápai egyháztól, már visszatérőben voltak Rómához. A keresztényeket először Antiókiában nevezték keresztényeknek.

„Antiókiában nevezték a tanítványokat először keresztényeknek. E nevet azért kapták, mert Krisztus volt igehirdetésük, tanításuk és társalgásuk fő témája. Szüntelenül felidéztek azokat az eseményeket, amelyek földi szolgálatának napjaiban történtek, amikor tanítványai személyes jelenlétének áldásában részesültek. Fáradhatatlanul időztek tanításainál és gyógyító csodáinál. Reszkető ajakkal és könnyes szemmel beszéltek a kertben átélt gyötrelméről, elárultatásáról, perbefogásáról és kivégzéséről, arról a béketűrésről és alázatról, amellyel elszenvedte az ellenségei által Rá mért gyalázatot és kínzást, valamint arról az isteni könyörületről, amellyel üldözőiért imádkozott. Feltámadása és mennybemenetele, valamint mennyei munkája mint a bukott ember Közbenjárója olyan témák voltak, amelyekről örömmel szóltak. Joggal nevezhették őket a pogányok keresztényeknek, mivel Krisztust prédikálták, és általa intézték imádságaikat Istenhez.

„Isten adta nekik a keresztyén nevet. Ez királyi név, amely mindazoknak adatott, akik Krisztushoz csatlakoznak. Erről a névről írta később Jakab: „Nem a gazdagok nyomorgatnak-é titeket, és nem ők hurcolnak-é titeket a törvényszékek elé? Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, amelyről neveztettek?” Jakab 2:6, 7. Péter pedig kijelentette: „Ha pedig valaki mint keresztyén szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse Istent ezzel.” „Ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, boldogok vagytok, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke.” 1 Péter 4:16, 14.” Az apostolok története, 157.

Az efezusi egyház kapta a keresztyén nevet, amely a szmirnai üldözött egyházhoz vezetett; ezt követte az alkuvás egyháza Pergamon történetében. Amikor a pápaság elfoglalta a trónt, egy különválás Isten igaz egyházát a pusztában levő egyházként azonosította. A római egyház Thyatira volt. Az ezerkétszázhatvan éves pusztai időszak végén létrejött a protestantizmus egyháza, és attól a ponttól kezdve a protestáns szarvat a próbák és megtisztítások isteni sorozata jelképezi.

A protestantizmus akkor kezdődött, amikor Luther Márton 1517-ben kiszögezte 95 tételét az ajtóra, és „23” évvel később, 1540-ben létrejött a jezsuita rend. 2013-ban Habakuk táblájának 95. és

egyben utolsó bemutatása lett kiszögezve az ajtóra, és 2013. március 13-án beiktatták az első jezsuita pápát. Luther Márton éppen ebben a történelemben Leó pápa kiközösítette. Ki érti ezt...

1798-ban a szárdiszi gyülekezet azt állította magáról, hogy a „protestáns” nevet viseli, de mivel visszatért Rómához, már akkor sem állta meg a helyét a neve mellett. Amikor a millerita adventizmus 1844-ben átvette a protestantizmus fáklyáját, feddést képviselt Jeroboám, Izrael első királya ellen, egy olyan nemzet ellen, amely vér szerinti rokonságban állt a Júdában levő törzsszel, ahová Isten az Ő templomát helyezte. Jeroboám egy hamisítványt állított fel, annak a vallásnak az alapján, amely nemzetének korábbi szolgásgát jelképezte. Megismételte Áron alapvető lázadását, amikor egy fenevad képét emelte fel, mindazzal a prófétai jelentőséggel együtt, amely e történethez kapcsolódik. Ám felszentelési istentiszteletén a millerita adventizmus megdorgálta azt, hogy nem volt hajlandó továbbra is az igaz imádatot arra a szentélyre irányítani, ahol Isten lakozik. Jeroboám azt akarta, hogy az imádat középpontja Bételben és Dánban legyen, ami azokat jelképezi Szárdiszból 1844-ben, akik megtagadták, hogy kövessék Krisztust a Szentek Szentjébe.

A millerita adventizmus úgy döntött, hogy visszatér Róma vallásához, és éppen azoknak a tanbeli érveit tette magáévá mint teológiai mestereiét, akik nemrég azáltal lepleződtek le hamis prófétákként, hogy elutasították Miller üzenetét; hogy így igazolja a hét idő prófétai üzenetének elutasítását. A millerita adventizmus, miként az engedetlen próféta is, a maga útját választotta Isten vezetésének követése helyett. Az az út, amelyet a bolondok választanak a bölcs és bolond szüzek minden próbájában és megtisztításában a protestáns reformációtól kezdve a prófétai történelemben, az az út, amely visszavisz annak a földnek az imádatához, amelyből megszabadítottattál, és amint mondják: „minden út Rómába vezet.” Minden út, kivéve Jeremiás régi ösvényeit.

A protestáns reformációt Mózes Egyiptomba való visszatérése jelképezte, hogy Isten népét kivezesse az Ígért Földre. Miután kijöttek a fogság földjéről, Isten azt tervezte, hogy kiválasztott népének adja törvényét. Mózes és a protestáns reformáció vonalán a szabadulást közvetlenül követően nyilvánult meg a lázadás. Isten próbára tette Szárdiszt, azt a népet, amely azt állította magáról, hogy élő neve van, de William Miller üzenetének idejére halott volt. 1844-ben két megtisztítás ment végbe: az első Szárdisz gyülekezetének megtisztítása volt, amely azt állította magáról, hogy protestáns, de halottnak bizonyult; majd ugyanabban az évben a milleriták is megtisztítottak, a tíz szűzről szóló példázat beteljesedéseként.

A demokraták és a republikánusok két politikai osztályt képviselnek, amelyek együtt alkotják a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő földi fenevad republikánus szarvát. A bölcs és a balga szüzek két vallási osztályt képviselnek, amelyek együtt alkotják a földi fenevad protestáns szarvát. A bölcs szüzek birtokolják az első nevet, amelyet Antiókhában adtak. A bölcs szüzek keresztények, de egyúttal filadelfiaiak is, akiknek az az ígért adatott, hogy nevet kapnak.

Aki győz, oszloppá teszem az én Istenem templomában, és többé onnan ki nem megy; és felírom őreá az én Istenem nevét, az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől; és felírom őreá az én új nevemet. Jelenések 3:12.

Isten először Antiókhában nevezte népét keresztyénnek, és az a történet, amelyben a száznegyvennégyezer laodiceai mozgalma a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmává

változik, egyben III. Antiokhosz története is, akiről Antiókhia városa a nevét kapta, és akit a Raphia és Panium csatái közötti 250 éves időszak végén ábrázolnak.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.